

The Illegitimate Duke

Sophie Barnes

Copyright © 2018 Sophie Barnes

Ediție publicată prin înțelegere cu Avon,
un imprint al HarperCollins Publishers

Alma este marcă înregistrată a Grupului Editorial Litera
O.P. 53; C.P. 212, sector 4, București, România
tel.: 021 319 63 93; 0752 101 777

Ducele bastard

Sophie Barnes

Copyright © 2019 Grup Media Litera
pentru versiunea în limba română
Toate drepturile rezervate

Editor: Vidrașcu și fiii

Redactor: Daniela Nae

Corector: Emilia Achim

Copertă: Flori Zahiu

Tehnoredactare și prepress: Ioana Cristea

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

BARNES, SOPHIE

Ducele bastard / Sophie Barnes

trad.: Graal Soft – București: Litera, 2019

ISBN 978-606-33-3819-9

I. Macoviciuc, Elena (trad.)

821.111(73)-31=135.1

SOPHIE BARNES

Ducele bastard

Traducere din limba engleză
Elena Macoviciuc

Capitolul 1

Pășind în față în ritmul muzicii, Juliette Matthews își luă de mână partenerul de dans cu delicatețe, exact cum fusese instruită. Deasupra, două candelabre masive aruncau o lumină sclipitoare asupra sălii de bal a casei Hawthorne, cele o mie de lumânări aprinse reflectându-se în pietrele prețioase. Era un adevărat succes primul bal al sezonului, la care lacheii aduceau tăvi pline cu șampanie și prăjiturele glazurate, care păreau mult mai bune decât erau în realitate.

Domnișoarele defilau ca niște păsări care își etalau penajul colorat, în timp ce domnii stăteau în grupuri mici și vorbeau despre politică sau despre ce le plăcea bărbaților să discute. Juliette nu știa sigur despre ce vorbeau, însă era sigură că politica fusese subiectul conversațiilor recente dintre fratele ei, Raphe, ducele de Huntley, și soțul surorii ei Amelia, ducele de Coventry.

În timp ce executa pașii complicați pe care îi învățase, Juliette se gândi cât de diferită era viața ei față de cum fusese cu un an în urmă. Cum își petrecuse cea mai mare parte a vieții în mahalaua din St. Giles, se întrebă dacă își aprecia norocul mai mult decât partenerul ei. Până la urmă, știa ce însemna să-ți fie foame, să trăiești în săracie, să nu ai destui bani pentru lemne în mijlocul iernii ori să nu poți plăti un doctor când ești bolnav.

- Arăți încântător în seara asta, îi spuse contele de Yates în timp ce o învârtea într-un șir de cercuri strânse.

Ochii ei străluciră, plini de apreciere.

Juliette îl plăcea și mereu se simțise bine în compania lui, aşa că îi zâmbi cald și spuse:

- Și tu ești elegant ca de obicei, milord.

Mâna bărbatului o strânse și mai tare pe a ei, iar privirea lui se lăsa ușor în jos, destul cât să înlătăruască sentimentul de mulțumire pe care îl simțea în compania lui cu o neliniște profundă.

- Poate că ar trebui să vorbim despre cât de minunat arătam amândoi în timp ce facem un tur al camerei, spuse el când muzica se termină și o conduse de pe ringul de dans.

Zâmbetul lui era același, însă felul în care îi privise gura și o strânsese de mâină avu o nuanță întunecată, lucru ce o făcu pe Juliette să refuze invitația.

Oricât de mult îi plăcea compania lui, ea nu își dorea mai mult decât prietenie de la el și devinea din ce în ce mai îngrijorată că el nu simțea la fel.

- Mereu ești foarte atent cu mine, lucru pe care îl apreciez, începu ea, în speranța ca îl putea refuza subtil, dar vreau să fac o vizită până la camera de toaletă. Asta, dacă nu te deranjează.

Zâmbetul lui dispără, iar sclipirea din ochi i se stinse.

- Bineînțeles că nu. O însotî spre marginea încăperii și făcu o plecăciune scurtă, dar respectuoasă. Îți mulțumesc pentru dans, Lady Juliette. Se uită peste umărul ei și spuse cu o nuanță de umor sec: Se pare că prietena ta e aici să te salveze.

Juliette se întoarse și privi în direcția în care indicase Yates. O văzu pe buna ei prietenă Vivien Saunders venind spre ei.

- L-am alungat pe lord? întrebă Vivien când se apropie.

Căsătoria mătușii ei cu un baron îi asigurase intrarea în societate, însă bărbatul murise de mult timp, iar văduva lui avea probleme financiare. De aceea, Vivien avea șanse mici să se căsătorească cu un bărbat cu titlu.

Juliette se întoarse spre Yates, însă îl văzu retrăgându-se și disparaînd în multime. Oftă când o luă de braț pe Vivien. Se îndreptară împreună spre ușa care dădea spre hol, unde se afla camera de toaletă a doamnelor.

- Mă tem că l-am supărat.

- Sinceră să fiu, mă îndoiesc, Julie. Mereu ești bună și atentă cu ceilalți.

- E posibil să fi inventat o scuză ca să nu mă plimb cu el după dansul nostru.

- Ah!

- Ah? Juliette își privi prietena. Ce înseamnă asta?

- Păi, e limpede că te place. Mult. Și tu pari să-l placi, având în vedere cât de mult zâmbești și râzi când sunteți împreună.

Juliette se gândi câteva secunde.

Ducele bastard

- Ar trebui să mă prefac că nu-mi place să dansez cu un gentleman doar ca să nu credă că îl încurajez să-mi facă curte?

Vivien se încruntă, ca și cum făcea un efort ca să răspundă la întrebare.

- Cred că da, deși nu sunt expertă în asta.

Intrără în camera de toaletă, unde două tinere își aranjau părul în fața unei oglinzi.

- De ce nu e posibil ca un bărbat și o femeie să fie prieteni, fără ca vreunul dintre ei să aștepte mai mult? îi șopti Juliette lui Vivien, în timp ce una din celelalte femei din cameră râse că răspuns la o replică a prietenei ei.

- Poate pentru că asta se numește piața căsătoriei, sugeră Vivien, îndreptându-se spre o canapea pe care se așeză.

Juliette rămase în picioare, fiind prea agitată ca să stea locului. Își încrucișă brațele la piept și își privi prietena.

- Ce păcat! Îi susținu privirea lui Vivien, după care își ridică brațele în aer și se aruncă pe locul gol de lângă aceasta. Nu numai că am inventat o scuză ca să nu petrec timp cu un bărbat de care chiar îmi place, dar acum trebuie să stau aici vreo zece minute ca să nu pară că l-am mințit. Deși probabil știe că am făcut-o.

- Nu-ți face griji, îi spuse Vivien în timp ce o mânăgea pe mâna. Totul o să se rezolve.

- Serios?

Juliette nu era atât de sigură. Suferise din cauza șușotelilor celorlalte tinere, suportase cele mai exasperante lecții de etichetă și încercase să se integreze cât de bine putuse, dar tot erau zile când se întreba ce rost avea totul.

- Pare de necrezut că am putea fi atât de norocoase, spuse una dintre femeile din cameră. Debutantele noastre nu au nici o șansă să cucerească un duce.

- Până acum, spuse cealaltă femeie cu o voce visătoare, care o făcu pe Juliette să-și dea ochii peste cap.

Tânără se uită la Vivien și se fortă să-și înăbușe râslul.

- Îți vine să crezi ce norocoase suntem? zise prima femeie.

- Ei bine, încă nu e duce, nu?

Juliette se îndreptă de spate. Era limpede că vorbeau despre Florian Lowell, doctorul după care trimisese Raphe anul trecut, când ea făcuse pojar. Vesta schimbării recente a statutului bărbatului fusese

subiectul a numeroase discuții în casa Huntley cu o seară în urmă, când Raphe făcuse anunțul.

Juliette încă nu era sigură că înțelegea cum obținuse titlul sau moștenirea, dar părea că într-o zi Florian avea să aibă un rang mai înalt decât fratele lui mai mare, domnul Henry Lowell, care urma să devină viconte de Armswell.

– Oricum, m-aș obișnui foarte ușor cu ideea unei căsătorii cu Florian, spuse una dintre femei. E atât de chipeș!

Ambele femei izbucniră în râs. Apoi urmară câteva șoapte și se auzi ușa, care se deschise și se închise, moment când în cameră se așternu tăcerea. Juliette se uită la Vivien și zâmbi.

– Ei bine, le doresc noroc. Adevărul e că nu cred că am întâlnit vreodată un bărbat mai inaccesibil decât Florian.

– Pare destul de rigid, zise Vivien, care se ridică și își aranjă rochia. Dar l-am văzut doar o dată sau de două ori, deci e posibil să greșesc.

– Ba nu, cred că ai dreptate. Își mie mi-a lăsat aceeași impresie. Este un doctor excelent, care își ia munca în serios. Nu poți să-i reprozezi asta, însă mă întreb cum arată când zâmbește.

– Serios? întrebă Vivien cu zâmbetul pe buze, în timp ce se întorceau pe hol și se îndreptau spre sala de bal.

Juliette o împinse ușor pe prietena ei cu umărul.

– Hai, Viv, știi ce am vrut să spun!

– Faptul că te întrebi cum ar fi să-l vezi zâmbind o să te urmăreasă că până când o să găsești un mod de a face să se întâmplă. Intră în sala de bal. Dintre toți oamenii pe care îi știi, nici unul nu e atât de hotărât ca tine când vrea să facă un anumit lucru.

– Ei bine, e...

Un val de șoapte o întrerupse pe Juliette. Tânără se uită în jur, conștientă de agitația din sala de bal.

– Ce Dumnezeu se întâmplă?

– Uite! zise cineva, în timp ce Juliette își făcu drum printre invitați, trăgând-o pe Vivien după ea.

– E acolo, spuse altă voce.

În timp ce își făcu loc printre femeile care se holbau la intrarea în sala de bal, Juliette îl văzu pe bărbatul despre care ea și Vivien tocmai discutaseră.

„Florian.”

Inima începu să-i bată cu putere. Pentru că el se afla acolo și, Dumnezeule, era superb! Îmbrăcat în negru și cu părul cu nuanțe arămii

Ducele bastard

aranjat, cu excepția unei șuvite care îi cădea peste față. Niciodată nu îl văzuse aşa. Ultima oară când se întâlniseră la un bal, el purtașe un costum deloc remarcabil, din lână maro. Acum însă părea că titlul de duce avea să-i se potrivească la fel de bine ca jacheta perfect croită și pantalonii pe care îi purta. Păreau să-i evidențieze fizicul masculin într-un fel pe care nu-l bănuise vreodată. Era ca și cum umerii lui deveniseră mai lați, constituția mai masivă și...

Juliette clipe. Nu. Nu avea să fie precum toate celealte fete care roiau în jurul lui și încercau să-i atragă atenția. Până la urmă, era doar un bărbat, chiar dacă unul capabil să salveze bolnavii și să refacă un trup frânt, lucru de altfel admirabil. Dar asta nu însemna că Juliette putea privi vreodată dincolo de atitudinea lui rigidă și că voia de la el mai mult decât sfaturi medicale și o posibilă prietenie.

Însă, în timp ce se gândeau la asta, Florian întoarse capul spre ea, iar privirile li se întâlniră. Pulsul tinerei o luă razna și o senzație ne-cunoscută îi umplu stomacul.

Ea inspiră adânc și se întoarse. Avea nevoie de aer curat, atâtă tot. Era lipsită că toată căldura din sală îi afectase simțurile. Cu asta în minte, își făcu drum spre ușile franceze și ieși pe terasă, respirând ușurată când aerul răcoros al nopții îi limpezi mintea.

Florian se uită spre locul unde se afla Lady Juliette. O senzație stranie de ușurare își făcu loc prin membrele lui când o văzu. Deoarece Tânără era o scuză bine-venită, un mod prin care se poate să scape de toată atenția sufocantă de care avusese parte când intrase în sala de bal. Însă, în loc să vină și să-l salute, Juliette se întoarse, lăsându-l singur în fața atacatorilor.

– Fetei mele i-ar plăcea să valseze cu tine, insistă o mamă înverșunată în timp ce îi intindea carneațelul de dans.

– Serios? Bărbatul se încruntă la femeia care îl privea și aștepta. Nu valsez, doamnă.

Tonul lui sec nu avu efectul dorit.

– Atunci un cotilion?

Florian știa că ar fi fost considerat nepolitic dacă o refuza. Așa că își scrise numele, lucru care le încurajă pe celealte să insiste.

– Vrei să te salvez? îl întrebă fratele lui, Henry, cunoscut ca domnul Lowell.

Florian îi aruncă o privire.

– Mă îndoiesc că poti face asta.

Prostii! E nevoie doar de puțin farmec, iar eu se întâmplă să am din plin. Bărbatul își ridică sprâncenele, lucru care le făcu pe câteva domnișoare să râdă, în timp ce Florian își dădu ochii peste cap. Domnișoarelor, fratele meu a avut o zi dificilă. Vă rog, fie-vă milă de el și lăsați-l să-și revină! Sezonul abia a început, aşa că avea multe ocazii în care să aveți parte de dansurile pe care le doriți.

Florian își privi fratele. Voia să pună punct acestui dezastru înainte ca una dintre tinere să aștepte mai mult decât era el pregătit să ofere.

Cu toate astea, cuvintele fratelui său le făcură pe tinerele din jur să se arate mai înțeleagătoare. Acestea începură să plece, oferindu-i lui Florian libertatea de a înainta în sala de bal. Bărbatul se întoarse spre Henry.

– Trebuie să recunosc că ţi-am subestimat abilitățile.

Henry ridică din umeri.

– Ce pot să spun? Am un fel natural de a mă comporta cu doamnele și domnișoarele.

Florian luă un pahar de șampanie de pe o tavă din apropiere.

– Nu ar fi trebuit să vin aici.

– Bineînțeles că trebuia să vii, insistă fratele lui. Noua ta poziție îți impune prezența la asemenea evenimente.

Acesta fusese unul dintre motivele pentru care încercase să-l convingă pe unchiul lui, ducele de Redding, să nu ceară Coroanei să-l numească moștenitorul său. Un titlu era ultimul lucru pe care și-l dorea Florian.

Luă o gură din băutură și încercă să uite de dansul pe care trebuia să-l supoare. Se uită în jur, căutând chipul drăguț al lui Lady Juliette. Ultima oară când o văzuse, Tânără păruse sfioasă, lucru de așteptat având în vedere toate provocările cu care se confruntase. Cenzura aristocrației era un lucru dificil chiar și pentru el.

Cotilionul fu anunțat mai devreme decât se așteptase, iar Florian se uită în jur.

– Cred că ar trebui să-mi găsească parteneră de dans.

Înaintă prin mulțime, în căutarea femeii a cărei înfățișare nu și-o amintea.

– Cred că e acolo, spuse Henry, prinzându-l din urmă.

– Care dintre ele?

Ar fi trebuit să fie mai atent.

– Cea cu mănuși mov.

Ducele bastard

– Așa e. Florian se îndreptă spre ea și făcu o plecăciune. Cred că urmează să înceapă cotilionul nostru.

Tânără îl privi și flutură din gene. Neimpresionat, bărbatul iîntinse brațul și se hotărî să-și facă datoria, în timp ce blestemă faptul că acea seară groaznică avea să fie doar prima din multe altele.

– Pari distras, milord, spuse partenera lui de dans.

El încercă să se concentreze asupra chipului ei și își dădu seama că nici măcar nu îi știa numele.

– Mă gândeam la unul dintre pacienții mei, mintă el, deoarece nu îi putea spune adevărul. A venit în după-amiaza asta cu o piatră la rinichi, aşa că...

– Ah, înțeleg. Minunat!

Florian se încruntă. Nu era nimic minunat în ce îi zise, însă remarcă lui avusese efectul dorit, convingându-și partenera să nu îi mai spună nimic tot restul dansului.

Spre mirarea lui, Florian fu mai iritat de acest lucru decât de comentariul ei. Ar fi fost plăcut să întâlnească o fată care nu se crispe când vorbea despre munca lui. Poate chiar una interesată.

Însă era greu să întâlnești asemenea creaturi. Până acum, singura pe care o cunoscuse fusese Viola Cartwright, ducesa văduvă de Tremaine și patroana Spitalului St. Agatha. O respecta foarte mult nu doar pentru că îl angajase, ci și datorită faptului că îi admira scopul pentru care trăia.

– Ai supraviețuit dansului, spuse Henry, care apăru din nou lângă el.

De data asta, cu el erau ducele și ducesa de Huntley.

– Sunt la fel de șocat ca tine, bombăni Florian.

Încercă să nu se holbeze la ducesă, făcu o plecăciune și dădu mâna cu soțul ei.

– Să înțeleg că nu îți place să dansezi, spuse ducesa.

– Nu, dar am fost prinț într-o ambuscadă, aşa că nu am avut de ales.

– Ai fi putut inventa o scuză, interveni Huntley.

Florian îl privi, conștient că ducele ar fi făcut asta dacă ar fi fost în locul lui.

– Din păcate, nu am avantajul tău.

– Și care ar fi acesta? întrebă Huntley.

– Să nu-mi pese. Am crescut în înalta societate. Florian oftă. Așteptările celor din jur și bunele maniere mi-au fost impuse

Res de mic. Așa că nu pot refuza o domnișoară, indiferent cât de mult mi-aș dori.

– Ei bine, simțul datoriei pe care îl ai e de admirat, spuse ducesa.

– E personificarea eroismului, adăugă Henry pe un ton ironic.

Florian îi aruncă o privire tăioasă.

– Sarcasmul tău nu mă ajută. Sincer să fiu, totul mi se pare așa de prozaic! Costurile sunt exorbitante! Gândește-te cât bine am fi făcut dacă banii ar fi fost folosiți pentru hrânirea celor flămânci sau ajutorarea celor nevoiași! Pe cuvântul meu...

– În cazul acesta, titlul pe care nu-l vrei îți aduce un avantaj, observă Henry. Afisă o expresie neobișnuit de serioasă. Odată ce primești moștenirea, poți să-ți cheltuiesti averea pentru cauze importante pentru tine.

Era un gând liniștit, dar nu se cădea să spună asta din moment ce implica moartea unchiului său. Un eveniment pe care nu îl dorea. Așa că, în loc să spună ceva, se hotărî să schimbe subiectul, punându-i lui Huntley prima întrebare care îi veni în minte.

– Presupun că surorile tale nu participă la acest eveniment, Excelență?

– Amelia nu o să se întoarcă în societate până când nu naște, însă soțul ei e acolo. Huntley arăta spre cealaltă parte a camerei. Iar în ceea ce o privește pe Juliette... Se uită în jur. Nu știu unde s-a dus.

– Atunci poate că ar trebui să îl salut pe Coventry. Florian făcu un pas în spate. A trecut ceva timp de când nu l-am văzut și aş vrea să știu cum se simte soția lui.

Plecă exact când fratele lui spuse ceva despre camera de jocuri.

Florian își croi drum spre o zonă în care să nu fie mulți invitați. Însă, când ajunse la ușile franceze care dădeau spre terasă, se opri. Uită cu totul de Coventry când văzu o siluetă singuratică privind în grădină.

„Juliette.”

Apăsa pe mâner și deschise ușa, atras de Tânăra aceea într-un fel pe care nu și-l putea explica. Știa doar că ea era acolo – o pauză bine-venită de la responsabilitățile sale și șansa de a avea un moment doar pentru el.

– Cu siguranță. Dar nu e deloc interesant să te întâlnescă într-o altă zonă.

Capitolul 2

Juliette îl auzi venind înainte ca bărbatul să ajungă lângă ea. Inspira adânc și se întoarse spre el, pregătită să plece dacă era un oaspete nepoftit. Dar nu fu așa. Era același bărbat din cauza căruia părăsise sala de bal.

Florian, nou moștenitor al ducelui de Redding.

Ea se așteptă ca emoțiile să o cuprindă în același fel în care o făcuseră mai devreme și fu mulțumită să descopere că era calmă.

– Milord, spuse ea. Îmi cer iertare, dar nu știu cum să mă adresez.

El o privi cu toată solemnitatea din lume.

– Florian e în regulă. Încă nu am un titlu.

– Înțeleg.

Bărbatul ajunse lângă ea, șoldul lui rezemându-se de balustradă într-un mod care îi evidenția lungimea picioarelor. Juliette se fortă să nu se uite la acea parte a corpului bărbatului și îl privi în ochi.

– Cum s-a întâmplat? Asta dacă nu te deranjează să-mi spui.

Urmă o pauză, iar ea îi simți privirea, o mască a seriozității de nepătruns, fără a dezvăluui nici un gând. Apoi colțul gurii lui tresări, iar bărbatul se mișcă, pentru a privi spre grădină.

– Fratele mamei mele nu are copii și, cum nu are cine să-l moște-nească, i-a cerut regelui să îl ridice la rangul de duce. Ca o favoare.

– Iar acest lucru i-a dat posibilitatea să te numească succesorul lui?

– Exact. Florian o privi. Pentru asta, are un drept de moștenire special.

Tânăra încuviașă, îl privi o clipă, iar în cele din urmă întrebă:

– Atunci de ce ai expresia asta mohorâtă?

Florian ridică o sprânceană.

– Poate din cauza greutăților care vin odată cu titlul, a numeroaselor proprietăți de care trebuie să mă ocup și a faptului că trebuie